

Blue Reef Hollywood

We hebben heel wat voor elkaar gekregen: Jack Clearwater is weer schoolhoofd, de bultrugjongen Wave zwerft vredig door de zee en we hebben – door de klanten af te schrikken – een einde gemaakt aan de arenagevechten met de haaien. Ik vind het nog steeds moeilijk te geloven dat Shari op mij verliefd is. Mijn leven zou perfect kunnen zijn ... maar ik ben een beetje bang voor wat

Lydia Lennox nog meer van plan is. Inmiddels is het duidelijk dat ze niet alleen als advocate gangsters verdedigt, maar zelf ook betrokken is bij de georganiseerde misdaad. Bovendien speelt de opmerking van Wave nog steeds door mijn hoofd. Hij had enkele woodwalkercriminelen in de gevangenis horen zeggen hoe 'handig' de kinderen op die woodwalkersschool in Key Largo waren.

Wat in hemelsnaam bedoelden ze daarmee?

Het was niet makkelijk om boos te zijn op Jack Clearwater, omdat hij zo'n aardige kerel was. Maar nu leek het erop dat hij in ieder geval één van ons toch kwaad had gemaakt. Toen Finny die ochtend naast Shari, mij en onze dolfinenvrienden Jasper en Chris in de cafetaria zat, zag ze er pissig uit. 'Wisten jullie eigenlijk dat onze hoog vereerde schooldirecteur me maanden geleden al heeft beloofd dat hij in de herfst nog eens een toneelstuk met ons zou opvoeren?'

'Hoe zeeïg! Maar het is nu toch al herfst?' Shari keek een beetje onzeker in het rond. Op het land voelde je de seizoenswisseling veel sterker dan in de zee, waar zij als dolfin was opgegroeid. Intussen was het al november en 's morgens en 's avonds had je zelfs in ons zonnige Florida een trui nodig als je niet bibberend door het leven wilde gaan.

'O, echt waar? Ik wist niet dat hij ons dat beloofd had,' zei ik nieuwsgierig terwijl ik ahornsiroop over mijn pannenkoek goot. 'En wie zou het stuk schrijven, hij?'

'Ja, natuurlijk hij. En dat doet hij ook goed ... als hij er ten-

minste aan begint,' zei Finny, een rog in haar tweede gedaante. Met gespreide vingers kamde ze door haar azuurblauwe haren, waarna ze opstond. 'Ik ga hem nu meteen vragen hoever hij staat met dat verdraaide stuk. Wie komt mee?'

'Ik!' zei Chris, onze blonde, slungelige zeeleeuwendvriend, nog voor ik mijn pannenkoek had doorgeslikt en mijn mond weer kon opendoen.

'Ik doe ook mee,' zei ik.

'Ik ook,' zei Juna, onze sierlijke vlindervisklasvertegenwoordigster, die blijkbaar in de boot naast de onze had meegeluisterd. 'Tenslotte is dat mijn plicht.'

Omdat ook de andere leden van de dolfinnenkliek op het punt stonden zich bij hen aan te sluiten, zei Finny: 'Het volstaat als we met z'n drieën zijn. Anders voelt hij zich bedreigd, haha, zeker als Tiago er ook bij is.'

'Echt grappig,' zei ik en ik transformeerde mijn tanden gedeeltelijk tot een tijgerhaaiengebit.

Shari moest lachen en nam mijn hand vast. 'Hé, maak me niet jaloers, want ik heb mijn gedeeltelijke transformaties nog steeds niet onder controle ...'

Het voelde geweldig haar hand zo vast te houden. Waarschijnlijk lag er een grote, gelukzalige en idiote grijns op mijn gezicht.

Finny gebaarde ons mee te komen en we waadden naar de lerarentafel, waar de stemming opperbest was. Mevrouw Bennett, onze nieuwe egelvislerares, lachte over een grap die meneer García net had gemaakt. En mevrouw White, onze orkalerares vechten, zat met een glimlach op haar gezicht aan een schijf meloen te knabbelen, terwijl zij en meneer Clearwater elkaar aankeken. Onze jonge schooldirecteur was een grote, breedgeschouderde

man met lichtblonde haren die verraadden dat hij een Amerikaanse zeearend was. Hij nipte aan een kopje koffie terwijl hij de krant las. 'Er is zeeïg nieuws,' zei hij, en hij wees naar een artikel. Nieuwgerig las ik de kop: *Vermeende gangsterbaas gearresteerd!*

'Wat? Gaat dat over Carl Bittergreen, de kompaan van Lydia Lennox?' Mijn hart daverde. 'De man die samen met haar achter de haaiengevechten en de milieuvervuiling zat?'

'Precies. Hij wordt beschuldigd van moord, afpersing en intimidatie en deze keer zijn de bewijzen overduidelijk,' zei Jack Clearwater goedgehumeurd. 'Ze hebben een belangrijke getuige tegen hem. Het proces vindt binnenkort plaats. Het is best mogelijk dat Bittergreen twintig jaar achter de tralies zal moeten zitten.' Hij wees naar de krantenfoto waarop een nogal kleine, geblokte man met een stenen gezichtsuitdrukking stond afgebeeld. Zijn blik deed een rilling over mijn rug lopen. Hij was zo'n kerel met wie je het onder geen beding aan de stok wilde hebben. Maar we hadden hem en mevrouw Lennox wel al een paar keer gedwarsboomd.

Nu was hij dus op weg naar de gevangenis! Chris, Finny en ik gaven elkaar een high five. Dat was echt goed nieuws.

'Die Lennox zal hem verdedigen, neem ik aan?' vroeg Finny.

'Wie anders?' zei onze schooldirecteur en hij wierp Ella een scherpe blik toe. Ella deed alsof ze niets had gehoord en bleef gewoon verder kletsen met Daphne, Toco en Barry.

Lydia Lennox, Ella's moeder, had altijd beweerd dat ze gewoon de advocate was van deze crimineel. Maar tijdens de haaiengevechten waar wij een eind aan hadden gemaakt, hadden we haar aan boord gezien en zo waren we te weten gekomen dat ze zelfs de leiding had! Sindsdien wisten we dat zij en haar kompaan, Carl Bittergreen, samen verschillende misdaden (waarvan een

me bijna het leven had gekost) hadden georganiseerd en uitgevoerd.

Zou Lennox daarmee doorgaan, ook al verdween Bittergreen uit beeld? Geen idee. Hoe dan ook, het zou een grote tegenvaller voor haar zijn als ze haar kompaan zou verliezen.

‘Maar dat was niet de reden waarom jullie mij wilden spreken, toch?’ vroeg Jack Clearwater. ‘Wat is er aan de hand?’

Het was niet Finny’s stijl om rond de hete brij heen te draaien. ‘Hoe zit het met het nieuwe theaterstuk? Hoever staat u al? We zouden zo graag nog een keer op de planken staan.’

Gespannen wachtten wij en de leerlingen aan de andere tafels op een antwoord.

‘Eh ja,’ zei onze schooldirecteur. ‘Ik ben bang dat dat nog even zal duren. Het stuk is nog maar half af.’

‘Nog maar half?! Dat hebt u in de zomer ook al gezegd!’ Finny zette haar handen op haar heupen.

‘Er is van alles gebeurd, mocht je het nog niet gemerkt hebben,’ verdedigde mevrouw White hem.

‘Geeft u het maar toe, u hebt een writer’s block,’ zei Chris.

‘Hé, hé, hoe praat jij nu met onze schooldirecteur?’ Juna keek hem met gefronste wenkbrauwen van opzij aan.

Jack Clearwater zuchtte. ‘Laat maar, Juna, hij heeft gelijk. Ja, het is waar, ik kom met dat verdomde stuk maar niet verder en ik heb geen idee waar het aan ligt.’

‘Dus voorlopig geen nieuwe opvoering?’ Finny kneep haar lippen samen. ‘Waarom hebben we dan eigenlijk een theatergezelschap?’

Juna en Chris trokken haar weg voor de spanning tussen hen nog verder zou oplopen.

‘Chill, jongens,’ zei Chris toen we ons rond de tafel in de blauw-witte boot verdrongen. ‘Ik heb een idee.’

‘Nou, ik ben benieuwd. Heeft het iets te maken met spijbelen?’ plaagde Noah hem, terwijl Finny somber door het panoramavenster naar buiten over de lagune staarde.

‘Nee, maar wel met Hollywood,’ zei Chris en hij lachte mysterieus terwijl hij vooroverhelde. ‘We nemen de touwtjes gewoon in handen. Maar niet als toneelstuk ... maar als film. Ik wil al heel lang eens een film maken. Als het nu niet is, wanneer dan wel?’

We keken elkaar verbaasd aan.

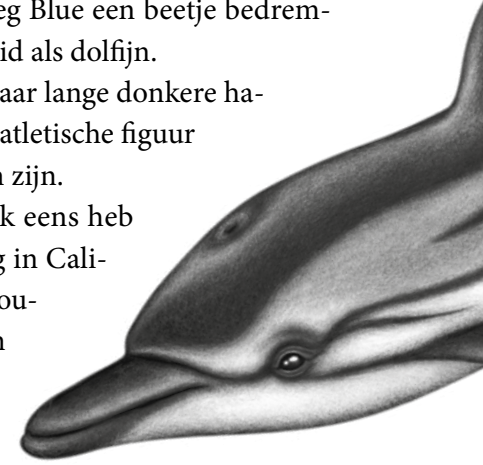
‘Weet je dan hoe dat moet?’ vroeg Blue een beetje bedremmeld. Zij was net als Shari opgegroeid als dolfijn.

Plots viel het me op dat zij met haar lange donkere haren, haar fijne ovale gezicht en haar atletische figuur een uitstekende filmster zou kunnen zijn.

‘Heb ik jullie nooit verteld dat ik eens heb meegespeeld in een film toen ik nog in Californië woonde?’ Chris streek zijn schouderlange, door de zon gebleekte haren uit zijn ogen en zag eruit alsof hij genoot van al onze aandacht.

‘Was het een documentaire over dieren?’ vroeg Finny droogjes.

‘Nee hoor, een echte speelfilm! Een vriend van me kende iemand die iemand kende. Zo ben ik aan de rol gekomen. Nou ja, ik moest alleen maar even met een surfplank door het beeld lopen en twee zinnen zeggen, maar toch heb ik een beetje geproefd hoe het is op een filmset.’

‘Wow,’ zei ik. ‘Wat mocht je zeggen?’

‘Hé, ga even aan de kant. Denk je dat het strand van jou is of zo?’ citeerde Chris. ‘Dat was grappig bedoeld. Ik was toen nog maar twaalf jaar oud en ook nog wat klein. Die andere jongen was volwassen en had spieren als een superheld.’

‘Waarom heb je ons dat nooit verteld?’ vroeg Shari.

‘Mag ik in je nieuwe film meespelen?’ vroegen Noah en Juna bijna in koor. We hadden ook plots de aandacht van de leerlingen in de andere tafelboten. Ze stonden op en waadden naar ons toe. Toco bijvoorbeeld, onze gemeenste alligator: een sterke jongen met peentjeskleurige haren. En de slanke blonde Ella, een python in haar tweede gedaante.

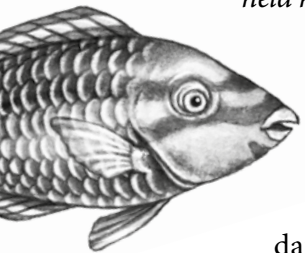
Even leek het alsof Chris zich een beetje zorgen maakte. Maar al gauw was hij weer zo nonchalant als gewoonlijk. ‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Iedereen die wil, kan meedoen. Ik schrijf het draaiboek meteen zo dat iedereen een rol heeft.’

Wacht eens even, dit hier ging allemaal een beetje snel ... Hij wilde dus producent zijn en tegelijk ook het script schrijven?

Zorg er ook voor dat er een rol bij is voor een grappige papegaaivis, zei Nox vanuit het water. Ik zou de beste vriend van de held kunnen zijn, hoe klinkt dat?

Een tentakel van een octopus greep hem rond de buik. *Slecht idee! Zo'n rol is duidelijk op mijn lijf geschreven!* zei Lucy.

‘Geen stress, vrienden, ik zal er eens over nadenken.’ Chris’ ogen glansden. Hij zag er energiever uit dan ooit. ‘Neem jij de regie op je, Finny? Natuurlijk heb ik jou ook nodig voor alle gekke bijrollen waarvoor iemand zich moet verkleden.’

‘Oké,’ zei Finny. Ze zag er al heel wat gelukkiger uit dan voordien. ‘Maar ik denk dat we een probleem hebben. Zonder echte camera kunnen we niet filmen.’

‘Onzin.’ Noah, onze Nieuw-Zeelandse zwarte dolfijn wuifde haar bezwaar weg. In zijn eerste gedaante was hij een jongen met bruine huid en golvend zwart haar. ‘We filmen alles met onze smartphones.’

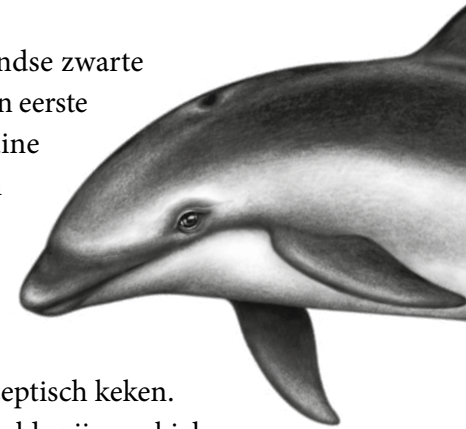
‘Er is een reden waarom “amateurbeelden” een scheldwoord is,’ bracht ik tegen hem in en er waren nog anderen in onze groep die ook sceptisch keken.

Noah glipte weg uit de boot en haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn. ‘We testen het nu meteen. Doe alsof jullie ruzie maken over wie de hoofdrol krijgt, oké?’

‘Nou, die krijg ik natuurlijk,’ zei ik voor de grap en ik sloeg met mijn vuist op de tafel. Een van de planken barstte. Oeps. Soms vergat ik hoe sterk ik was.

‘En wie heeft dat gezegd?’ Noah grijnsde. ‘Ik zeg jullie, dat kun je lekker op je buik schrijven. Tenslotte hebben wij hier een echt ster in ons midden, dit mooie blonde meisje.’ Hij wees met zijn kin naar de plaats naast me.

Shari keek verward om zich heen en we moesten lachen. Ze vond het nog steeds een vreemd gevoel om in haar mensengedaante vingers te hebben en in plaats van een dolfijnensnuit een klein sierlijk neusje. ‘Dat hebben mensen al eens tegen me gezegd, dat ik in mijn mensengedaante mooi ben ... Klopt dat dan echt?’ Shari betastte haar gezicht. ‘De laatste tijd heb ik mezelf af en toe in de spiegel bekeken,’ gaf ze toe. ‘En dacht ik: hé, mis-

schien zie ik er nog niet zo slecht uit als mens.'

'Natuurlijk ben je mooi, dat zeg ik je toch al de hele tijd,' zei Blue, haar beste vriendin.

Ik knikte hevig. 'Precies.'

'Eh, dank je,' zei Shari verlegen en ze glimlachte. 'Nou, dan geloof ik jullie op jullie woord!'

'Vergeet het, ik speel de hoofdrol,' taterde Juna ineens, terwijl ze een boze grimas trok en haar handen kromde als klauwen. 'Jullie wisten nog niet dat ik in werkelijkheid de foltervis Juna Jaxxon ben, een superschurk die de wereld wil vernietigen en alle zeeën wil droogleggen!'

Heel overtuigend was het niet, want Juna was kort en slank en zag er met haar schouderlange donkerblonde haren met een keurige middenscheiding eerder wat braafjes uit. Jasper viel op de grond van het lachen en rolde bijna onder de tafel. 'Meen je dat? En dan zwem je rond in een emmer of wat?'

'Dat is precies wat ze moet doen want als seawalker-agente zal ik haar namelijk aanhouden,' zei Shari's best vriendin Blue, die normaal gezien eerder schuchter was en zichzelf nu een staalharde blik probeerde aan te meten. Jasper schudde van het lachen.

'Cut! Dat volstaat,' onderbrak Noah ons en we bogen ons allemaal over zijn telefoon om naar de opname te kijken. Het was een ramp. Hoewel Noahs telefoon nog vrij nieuw was, hoorde je door al het lawaai op de achtergrond in de cafetaria maar de helft van de dialogen. Bovendien was het beeld erg bewogen en overbelicht. Het zag er niet echt professioneel uit, in elk geval niet goed genoeg voor de bioscoop. Tenzij voor iemand die nog nooit naar de bioscoop was gegaan. Shari en Blue staarden met

grote ogen naar de film alsof ze naar het achtste wereldwonder keken.

'Hé, zie je dat? Dat ben ik als agente,' fluisterde Blue trots haar beste vriendin toe.

Chris echter bleef nuchter, schoof Noahs toestel aan de kant en keek in het rond. 'Oké, vrienden. Eén ding is duidelijk, we hebben een echte camera nodig.'

'Er schiet me net iets te binnen,' zei Juna. 'Barry heeft er onlangs een gekocht. Een waterdichte camcorder.' We keken haar verbaasd aan. Uitgerekend Barry, onze barracuda. Geweldig. Hij was naast Toco en Ella een van de grootste kwelgeesten hier op school, hoewel hij al een beetje milder was geworden sinds hij samen was met Carmen, het hamerhaaienmeisje. Maar nog voordat we konden reageren kwam Mara – een zeekoe in haar tweede gedaante – aangestormd door de ingang van de cafetaria die naar het strand leidde. Ze had zo'n haast dat haar massieve lichaam een grote golf maakte in het kniediepe water. 'Hé, vrienden! Ralph heeft iets gevonden bij het rif. Snel, kom kijken ...'

We lieten onze bijna lege borden staan en volgden haar haastig naar buiten.